

Enric Canals*

El públic, per TV3

El temps passa ràpid i silencios i només queda en la memòria el que realment és important, el que realment té un pes. D'aquí a pocs dies es compleixen quatre anys del naixement de TV3, una televisió que sortia a la palestra dels mitjans de comunicació amb la necessitat d'incidir en un país, amb voluntat de fer i de vèncer esculls del passat que el mantenien en una situació de no-normalitat social i cultural.

¿Una televisió per a què? En els primers dies del nadó TV3 no hi havia dubte. De gran, TV3 havia de ser una televisió amb tots els atributs de modernitat possible. Un mitjà que mirés al futur tant tecnològicament com des del punt de vista dels seus continguts i principis de programació. Havia de ser una televisió que obligués a la referència constant en el moment d'analitzar la realitat. Només serviria al país si servia per il·lustrar millor que els altres mitjans tecnològicament semblants la realitat que ens envolta. La realitat d'aquí, la que afecta directament els catalans i no pas la que, en lloc d'afectar-nos, ens adorna simplement. Havia de ser, per tant, una televisió allunyada del cofoisme i del folklorisme que tantes vegades han amagat o distret tantes realitats o mancances. I en parlar d'aquí, parlar també de tot el que afecta els qui vivim aquí. Perquè tant afecta els catalans la baixada de la borsa de Barcelona com el *crack* de Wall Street; l'assassinat d'una jove a la Bisbal de l'Empordà com les riuades al País Valencià, el segrest de Melody o l'acord de la destrucció de míssils soviètics i americans.

En un món tecnificat, directament comunicat i interrelacionat, és difícil destriar, separar i abandonar el que podríem conèixer que interessa o no interessa els catalans. És molt fàcil posar etiquetes a les coses. A la televisió, se li'n poden posar moltes, potser tantes com telespectadors hi ha. I, si la televisió és imposada des dels poders públics, es poden jugar tantes etiquetes com contribuents. Així de clar i així de senzill: A un aparell i uns continguts que s'introdueixen cada dia a les cases fins a

ser part important de la família, un dret a la crítica i a la definició del que es vol veure no és gens menyspreable.

Modestament, crec que l'afer TV3, l'acceptació de què avui és objecte, és, potser, deguda a la voluntat d'incorporar en el global de la seva oferta una part important de les exigències que podrien fer-li els catalans. Crec també que totes les etiquetes, definicions —televisió de servei, televisió cultural, televisió educativa...— no servien de res si aquesta televisió no es veiés. Quan un mitjà es defineix «de masses» i pensa a dirigir-se a un públic no massiu, cau en un contrasentit estúpid; la mesura de la televisió és la mesura de la utilització que té per part dels seus destinataris.

En un règim televisiu de no-monopoli aquesta equació adquireix encara proporcions més grans. ¿Quin ajut podria aportar al redreçament cultural i a la normalització del país una TV3 dirigida i pensada només per als qui tenen ja consciència d'aquests problemes? El necessari objectiu va ser des dels inicis de TV3 adreçar-se a un ampli espectre de gent. Només una penetració ràpida en el més ampli teixit social serviria per a evitar una nova marginació entre un mitjà de comunicació en català i el país real.

Avui TV3 no és complementària de res. És una televisió que es veu, que és sentida com a pròpia perquè és viscuda com un element útil per una àmplia majoria de ciutadans. El públic, aquest element que sembla tan llunyà però que poques vegades s'equivoca, ha pres una opció i ha fet seu un model. Quatre anys després del seu naixement, TV3 és un element consolidat dins del panorama televisiu. Això vol dir també que ni les directrius del govern que la va impulsar ni el suport que va rebre en el parlament català ha estat en va. I per als professionals que hi han posat l'esforç de fer-la cada dia, representa sentir-se gratificats en el reconeixement del públic, destinatari últim del nostre treball. □

* Periodista i director de TV3